

## לג

הרי"ס ור' שמואל סלנטר ז"ל, הסכימו והחליטו ביניהם לא לקבל ע"ע שום משרת רבנות. ובשנת ת"ר הגיע משלחת בע"ב מק"ק בריסק אל ר' שמואל סלנטר והציעו לפניו להתמנות עליהם לרב. בהתאם להחלטה הנ"ל מיאן ר"ש לקבל את משרה. אז אמרו לו השלוחים אולי מהסס הוא כת"ר לקבל את המשרה מפני גילו הצעיר שהעבודה תכבד יותר מדי וכו', הרינו מוכנים להמציא לו צוותא, את הגאון הרי"ס, ושכם אחד תטפלו ותנהלו את עדת בריסק. על זה ענה הר"ש שבאם רי"ס יסכים לסייע לו בהנהגת הרבנות אזי יאות לבקשתם. באותה שעה נסעה שיירא שניה מבריסק אל הרי"ס ובידה כתב רבנות עבור הרי"ס. הרי"ס ענה להם שהוא יסכים להצעתם בתנאי שהר"ש יהיה בעזרו בהנהגת הרבנות אבל תוכ"ד אמר שיודע בכירור שהר"ש לא יקבל הצעה זו<sup>33</sup>).

## לד

פעם בהיותו בעיר ממל, מת שם מיתה פתאומית אחד מהעס' קנים הנכבדים ממקורביו היקרים. והביאו את ארון הנפטר לביהמ"ד בכדי להספידו. עלה הרי"ס על הבימה והתחיל בפסוק שבקוהלת: <sup>אמר החכם</sup> כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים הנאחזים במצודה רעה. והעמיק מאד למרר בבכי ובנגון חודר וקורע לב. וחזר על הפסוק ולא הרף בערך חמשים פעמים עד שקהל הנאספים נמס בבכיות והיללות. אבל פתאום קרה משהו. הרי"ס הפסיק בבת אחת באמצע את ההספד, הבליג, נרגע, ונשתתק וכמו שמתעורר משינה עמוקה ציווה בשקט להוציא את הארון מהבימה ולא גמר את אשר החל

## לה

פעם בהיותו בליל ש"ק בלייפציג (ונס"א בקעניסבערג) ישב כל הלילה ער לאור הנר והיה לומד ומשנן את מאמר החז"ל: הקנאה והתנאה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם<sup>34</sup>).

(33) מהנ"ל, ובזכרון רבינו שמואל סלנטר זצ"ל.

(35) מפי גדולי המוסר מנהלי ישיבות גובהרדוק זצ"ל.